

Ασκητές μέσα στον κόσμο: Σοφία Σαμαρά

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Μαΐου 23, 2019

Η Σοφία Σαμαρά του Σταύρου και της Αθηνᾶς γεννήθηκε στην Ανατολική Θράκη. Από εκεί ήρθαν στην Χαραυγή Κοζάνης και τό ἔτος 1938 κατέβηκαν στην Βέροια. Ἦταν ἡ τελευταία καί μοναδική πού ἔζησε ἀπό τά δώδεκα παιδιά πού γέννησε ἡ μητέρα της.

Οἱ γονεῖς της ἦταν πτωχοί ἀλλά πολύ εὐλαβεῖς, ἰδιαίτερα ἡ μητέρα της. Ἀργότερα ἡ μητέρα της ἔχασε τό φῶς της καί ἔζησε ὡς 110 ἐτῶν. Ἦταν τυφλή ἀλλά ἔβλεπε μέ ἄλλον τρόπο ὠρισμένα πράγματα. Κάποτε τήν ἐπισκέφθηκε ἡ κυρία Μεταξία Γεωργιτζίκη μέ τόν γιό της Θεωδώρακη καί ἡ γιαγιά Αθηνᾶ τήν ρώτησε: «Τό παιδί σου ἔχει πρόβλημα στό πόδι;». Πράγματι εἶχε πρόβλημα. Ἡ γιαγιά Αθηνᾶ τήν συμβούλεψε: «Μή στενοχωριέσαι. Ὁ Θεός θά τοῦ δώσει υγεία καί δύναμη, ἀλλά νά μή βαρυγγωμᾶς γιά τό παιδί σου, γι' αὐτό τό πρόβλημα. Τελείως καλά δέν πρόκειται νά γίνῃ ποτέ, γιατί αὐτό εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, γιά νά μήν ξεχάσετε τόν Θεό καί νά προσεύχεσαι συνεχῶς».

Ἀγράμματη ἡ γιαγιά καί τυφλή καθόταν ἔξω ἀπό τήν πόρτα τοῦ κελλιοῦ της καί συνεχῶς ἔλεγε τήν εὐχή, τό «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με τήν ἁμαρτωλή».

Τήν κόρη της Σοφία τήν πάντρεψαν καί σέ ἡλικία 36 ἐτῶν χήρεψε μέ τρία παιδιά ἐκ τῶν ὁποίων τό δεύτερο ἐκοιμήθη.

Ἔμενε μέ τήν μητέρα της σ' ἓνα κελλάκι (δικέλλα) πολύ φτωχικό ἀλλά πολύ νοικοκυρεμένο. Ἦταν ἓνα διπλό κελλί χωρισμένο ὄχι μέ πόρτα ἀλλά μέ ἓνα κομμάτι ὑφασμα. Στό μέσα προσευχόταν καί ἔκαιγε συνολικά δεκατέσσερα καντήλια ἀκοίμητα. Τά καμένα φυτίλια ἀπό τά καντήλια δέν τά πετοῦσε. Εἶχε εἰδικό μέρος στόν κῆπο, μία φωλίτσα, τά ἔβαζε ἐκεῖ, τά σκέπαζε καί ἔλεγε: «Χριστούλη μου, στά ποδαράκια σου».

Συχνά η γερόντισσα Σοφία μιλούσε για την πολλή εύλάβεια που είχε στον άγιο Νικόλαο, και πώς την απέκτησε: «Όταν όραματίστηκε η γερόντισσα Χαρίκλεια τον άγιο Νικόλαο και της έδειξε σε ποιο σημείο να σκάψουν για να βρουν τό άγίασμα πήγαινε πολύς κόσμος να βοηθήση με προσωπική εργασία. Πήγαινα και έγώ. Ξεκινούσα από τό σπίτι με τά πόδια μέχρι την Πατρίδα (χωριό της Βέροιας) και έμενα μέχρι τό απόγευμα και βοηθούσα όπως μπορούσα.

»Κάποιο πρωί ξεκίνησα όπως συνήθως. Πήρα μαζί μου ψωμί και έλιές. Στο μέσο της διαδρομής κάθησα κάπου για να ξαποστάσω. Τότε έμφανίστηκε ένας Γέροντας μπροστά μου και μου είπε:

–Ποῦ πηγαίνεις, παιδί μου;

–Πηγαίνω, Γέροντα, στην Πατρίδα να βοηθήσω στο άγίασμα του άγιου Νικολάου.

»Μέ εύλόγησε ο Γέροντας και μου ζήτησε λίγο ψωμί. Του έδωσα ψωμί και έλιές και ώσπου να κλείσω τό σακκουλάκι μου ο Γέροντας έξαφανίστηκε από μπροστά μου. Τότε κατάλαβα πως ήταν ο άγιος Νικόλαος και από εκείνη τή στιγμή σιγά–σιγά ήρθε η καλή αλλοίωση, αρχισα να νιώθω πολύ διαφορετικά κάποια πράγματα πνευματικά. Γυρνώντας στο σπίτι φόρεσα μακρυμάνικα και τά ρούχα μου μέχρι τον άστράγαλο. Πολύ τον εύλαβοῦμαι και τον αγαπῶ τον άγιο Νικόλαο. Να πηγαίνετε στην Πατρίδα, ο άγιος Νικόλαος είναι εκεί ολοζώντανος».

Ἡ Σοφία Σαμαρά μέ τήν μητέρα της Ἀθηνᾶ.

Μαρτυρία κ. Ἑλλης Τραπεζανλίδου: «Κάποια μέρα πήγε (ή γ. Σοφία) στήν Πατρίδα καί εἶδε μιά γυναῖκα, τήν Χαρίκλεια νά σκάβη μέσα στίς λάσπες καί νά δουλεύη σκληρά. Τήν ρώτησε τί κάνει καί ἀπήντησε ὅτι ὁ Θεός τήν ἐφάνέρωσε ὅτι σέ κείνο τό μέρος θά βρεθοῦν εἰκόνες καί ἀγίασμα καί θά κτιστῇ Ἐκκλησία τοῦ ἀγίου Νικολάου. Τότε ἡ Σοφία σκέφτηκε ὅτι δέν πρέπει εὐκόλα νά πιστεύουμε ἀνθρώπους πού χρησιμοποιοῦν τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ γιά νά μήν πλανηθοῦμε. Ἐκανε προσευχή καί εἶπε: “Θεέ μου, δεῖξε μου σέ παρακαλῶ, ἄν πρέπη νά βοηθήσω αὐτήν τήν γυναῖκα στό ἔργο πού ἀνέλαβε”. Ἀμέσως εἶδε μπροστά της ἕνα λόφο πού πάνω ἦταν ὁ Χριστός. Ἐκανε τό σταυρό της γιά νά δῆ ἄν εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ καί ὁ Χριστός τῆς ἀπάντησε: “Καλά ἔκανες, παιδί μου, πού ἔκανες τόν σταυρό σου” καί τῆς ἔβαλε μέσα στό χέρι της μιά χούφτα θυμίαμα. Ἀπό ἐκείνη τή στιγμή ἐνῶ ἦταν ἀγράμματη ἄρχισε νά διαβάζη καί νά γράφει μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἀπεκάλυψε ἡ ἴδια μέ ταπείνωση: “Ἐμαθα νά διαβάζω ἄνωθεν ἐγώ ἡ ἀγράμματη σέ μεγάλη ἡλικία”.

»Ἦθελε πολύ νά γίνη καλόγρια. Ἀλλά ἐπειδή εἶχε παιδιά καί τήν εἶχαν ἀνάγκη δέν ἔφυγε σέ μοναστήρι. Ὅμως ἦταν ντυμένη καλόγρια καί δέν ἔβγαινε ἀπό τό σπίτι της.

Εἶχε Πνευματικό κάποιον ἐνάρετο καί διακριτικό γέροντα ἱερέα στήν Θεσσαλονίκη, τόν π. Παῦλο. Μέ τήν εὐλογία του καί τίς συμβουλές του ἔκανε τόν ἀγῶνα της. Τηροῦσε ὅλες τίς νηστεῖες τῆς Ἐκκλησίας καί τό τριήμερο. Τίς νηστήσιμες ἡμέρες καί τίς Σαρακοστές τίς ἔκανε τρώγοντας ἀλάδωτα. Στίς καταλύσεις τῶν ἐορτῶν ἔτρωγε μόνο ψάρι.

Τά μεσάνυχτα στήν μία ἢ δύο ἡ ὥρα σηκωνόταν καί προσευχόταν συνήθως γονατιστή. Ἐκανε πολλές μετάνοιες καί ἡ προσευχή της συνωδευόταν ἀπό δάκρυα. Προσευχόταν πρῶτα γιά ὅλο τόν κόσμο καί μετά γιά τήν οἰκογένειά της. Ἐλεγε: «Πρῶτα νά παρακαλᾷς γιά τόν κόσμο καί μετά γιά σένα γιά νά σ’ ἐλεήσῃ ὁ Θεός». Κατά τήν προσευχή προσηλωνόταν τόσο, σάν νά ἔφευγε ὁ νοῦς της ἀπό τήν γῆ (ἠρπάζετο). Ἄν περνοῦσες ἐκείνη τήν ὥρα ἀπό δίπλα καί τήν σκουμποῦσες, δέν τό καταλάβαινε.

Τό κομποσχοῖνι της τό εἶχε πάντα στό χέρι της καί ἡ εὐχή δούλευε μέσα της. Ἦξερε πολλούς ψαλμούς καί τροπάρια ἀπ’ ἔξω. Ἐψελνε τά τροπάρια πολλῶν Ἀγίων. Ἀγαποῦσε ιδιαίτερα τόν ἅγιο Νικόλαο, τόν εἶχε γιά προστάτη της καί τό ἀπολυτίκιό του τό ἔψελνε πολλές φορές τήν ἡμέρα.

Κάποια γνωστή της ἀναφέρει: «Ὅταν ἐρχόταν ἡ ὥρα τοῦ Ἑσπερινοῦ μοῦ ἔλεγε:

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

“Παναγιώτα, παιδί μου, πήγαινε σέ παρακαλώ είναι ή ώρα για τήν προσευχή μου” και μέ γέμιζε εύχές. Άλλοτε μέ κρατούσε και κάναμε μαζί Έσπερινό. Έλεγε: “Έλα, παιδάκι μου, νά έτοιμασθοῦμε για τόν Έσπερινό”. Έσκυβα τό κεφάλι και εύχόμουν νά μήν τελειώση ποτέ. Τέτοια άγαλλίαση και ίλαρότητα είχε τό κελλί τής γιαγιᾶς. Άφηνε και μένα νά λέω κάποια τροπάρια. Έτρεμε ή φωνή μου, έχανα τά λόγια μου και αύτή μέ ένθάρρυνε: “Έτσι, παιδί μου, ώραϊα, έτσι, προσπάθησε”».

Διηγήθηκε ή γερόντισσα Σοφία σέ κάποια ψυχή: «Παιδί μου, θά σοῦ πῶ κάτι προσωπικό για νά σέ βοηθήσω. Έκανα προσευχή για τήν Βίκυ, τήν κόρη μου και ό καλός Θεός μου έδειξε σημάδι. Έγραψε μέ χρυσά γράμματα στό σεντούκι πού είχα τά προικιά της τό όνομα Λευτέρης. Και πράγματι τρεϊς μέρες ήταν τά γράμματα χαραγμένα και φαίνονταν, μετά χάθηκαν σιγά-σιγά. Και τόν σύζυγο τής κόρης μου τόν λένε Λευτέρη, είναι καλό παιδί».

Διηγήθηκε: «Όταν ό γυιός μου Κώστας άπολύθηκε από φαντάρος δέν πολυπίστευε. Έγώ προσπαθοῦσα νά τοῦ πῶ κάποια πράγματα για τήν θρησκεία μας και ένῶ ήμουν στήν κουζίνα τηγανίζοντας ψάρια, μου λέει:

–Μάννα, αν βάλης τό χέρι σου στό τηγάνι τώρα πού τηγανίζεις και δέν καῆς, τότε θά πιστέψω όλα αυτά πού μου λές πώς είναι αλήθεια.

»Άμέσως είπα στό Όνομα τής Αγίας Τριάδος και έβαλα τό χέρι μου μέσα στό τηγάνι.

Τότε ο Κώστας μου λέει:

–Μάννα, βρεγμένο χέρι έβαλες και πᾶς νά μέ κοροϊδέψης.

–Όχι, παιδί μου, τοῦ λέω. Κοίτα. Και άμέσως σκούπισα τό χέρι μου και τό έβαλα μέσα στό τηγάρι πάλι.

»Έπεσε στά γόνατα τό παιδί μου και έκλαιγε.

–Μάννα, συγγνώμη, συγχώρεσέ με, πιστεύω. Πιστεύω όλα όσα μου λές πώς είναι αλήθεια, και από τότε τό παιδί μου άλλαξε πολύ».

Ο γυιός της, ο Σταῦρος, είχε πεθάνει και μιά νύχτα τόν είδε στον ύπνο της. Τῆς είπε: «Μάννα, δέν μπορώ νά περάσω τήν μεγάλη πόρτα γιατί μιά άμαρτία μου δέν τήν έξομολογήθηκα. Βοήθα με. Τότε αυτή έκανε μέ δάκρυα προσευχές. Έπειτα από πολλές μέρες ξαναείδε τόν γυιό της πού τήν ευχαρίστησε και τῆς είπε: «Τώρα μπόρεσα νά περάσω τήν πόρτα, γι' αυτό πάντα νά συμβουλευής τόν κόσμο νά έξομολογηται και νά μεταλαμβάνη, καθώς επίσης και νά προσεύχεται γιά τούς κεκοιμημένους».

Ρώτησε ή κ. Δήμητρα τήν γερόντισσα Σοφία, αν δέχεται πάντοτε κόσμο, όλες τίς ημέρες ό,τι ώρα και αν είναι και πότε ξεκουράζεται, γιατί ήξερε ότι τήν νύχτα είναι άγρυπνη και προσεύχεται. Απάντησε: «Δέν μπορώ νά κλείσω τήν πόρτα γιά τήν δική μου άνάπαυση. Αυτός πού έρχεται μέχρι εδώ κάποιο πρόβλημα θά έχη. Μόνο μιά μέρα τοῦ χρόνου θέλω νά είμαι μόνη μου γιά νά προσεύχωμαι και νά συνομιλώ μέ τόν Σταῦρο, τό παιδί μου, πού έκοιμήθη τό 1967 και νά τιμῶ τήν ημέρα τῆς όνομαστικῆς του έορτῆς, 14 Σεπτεμβρίου».

Μιά τέτοια ημέρα τήν επισκέφτηκε ή κ. Δέσποινα Κελεσίδου από τήν Νέα Νικομήδεια μαζί μέ τήν γνωστή τῆς γερόντισσας Σοφίας, τήν Παναγιώτα. Η γερόντισσα άνοιξε μετά από πολλή ώρα. Ήταν όλιγομίλητη. Φαινόταν λυπημένη πολύ. Δέν τήν είχαν δῆ ποτέ άλλοτε έτσι. Σταύρωσε τό παιδί και είπε στην μητέρα του: «Τίποτε δέν έχει τό παιδί από πρόβλημα υγείας. Γεννήθηκε πολύ αδύνατο, γι' αυτό θέλει πολλή περιποίηση και καλό φαγητό». Και πράγματι ενῶ οί γιατροί τήν άνησυχούσαν μέ τίς προβλέψεις τους, τό παιδί μεγάλωσε φυσιολογικά και έγινε ψηλό και δυνατό.

Είχε ένα Σταυρό μέ τόν όποιο σταύρωνε τούς ανθρώπους. Τόν έβαζε στό μέτωπό τους και τόν άφηνε. Ο Σταυρός στεκόταν σαν κολλημένος και όταν έσκυβαν τό κεφάλι τους δέν έπεφτε. Αυτό τό έκανε σχεδόν σε όλους τούς επισκέπτες της.

Η Σοφία είχε σχέσεις πνευματικές μέ άλλες έναρετες γερόντισσες. Τήν επισκεπτόταν ή Τατιανή Σαββίδου, συζητούσαν και προσεύχονταν από κοινού. Μέ άλλες δυό εύλαβεΐς γυναΐκες, τήν κυρα-Χαρίκλεια από τό Τουρκοχώρι και τήν Έλένη από τό Ζερβο-

χώρι, πήγαιναν σ' ένα ήσυχο μέρος, γονάτιζαν και προσεύχονταν για πολλή ώρα. Ή Σοφία σήκωνε τά χέρια της και από τόν ουρανό κατέβαινε ένα φώς πάνω της πού έμοιαζε μέ φωτεινές γαλάζιες χάντρες.

Μία μέρα στην δικέλλα της, αφού είχε προσευχηθῆ αρκετά, κάθησε νά ξεκουραστῆ στό ντιβανάκι της. Τήν έπισκέφθηκε γνωστή της και είδε τό πρόσωπό της άσυνήθιστα άλλοιωμένο, γιατί προηγουμένως είχε δεῖ Άγγέλους. Καί ὅπως μιλοῦσε και είχε πλησιάσει τό κεφάλι της πρός τήν γνωστή της κυρία, εκείνη αίσθάνθηκε νά έξέρχεται εὐδία από τό κεφάλι τῆς Σοφίας, σάν αὐτή πού αίσθανόμαστε ὅταν προσκυνοῦμε ἅγια Λείψανα. Ὅπως ὅμως μιλοῦσαν ἦρθε ἕνας ἄνεμος από τό ἀνοιχτό παράθυρο και αίσθάνθηκαν μία δαιμονική ἐνέργεια πού ἔρριξε κάτω τά σκεύη τῆς μαγειρικῆς από τόν μπάγκο. Τότε ἡ Σοφία πήρε τό μπαστουνάκι της, χτύπησε μία πάνω στό μάρμαρο και εἶπε: «Καταραμένε, φύγε από δῶ. Ἐνωχλήθηκες;».

Κάποτε ἐνῶ συνομιλοῦσε μέ τήν κ. Δήμητρα τῆς εἶπε: «Ἄν ἤξερες, ἀδελφή Δήμητρα, ποιός κάθεται δίπλα σου!», και ἔλαμπε τό πρόσωπό της μέ φώς παράξενο πιά δυνατό από τό φώς τῆς ἡμέρας.

Μία φορά ἔκοψε από τόν κῆπο της ἕνα κρίνο και τόν ἔβαλε μπροστά στην εἰκόνα τῆς Παναγίας. Πέρασε ἕνας χρόνος και ξανά πάλι τήν ἄλλη χρονιά ἀνθισε ὁ κρίνος. Αὐτό συνεχίστηκε νά γίνεται από τό ἔτος 1963 μέχρι τό 1967. Τό εἶδαν πολλοί και ἔλεγαν: «Πᾶμε νά δοῦμε τό κρινάκι τῆς γιαγιάς Σοφίας πού ἀνθισε». Κάθε χρόνο ἀνθιζε ὁ ξερός κρίνος τήν ἀνοιξη και μετά μαραινόταν.

«Κάποτε», διηγεῖται ἡ Παναγιώτα από τή Νέα Νικομήδεια, βρήκαμε τή γιαγιά Σοφία μέ ἕνα τσαπάκι νά φροντίζει τόν κῆπο της. Μᾶς εἶπε: “Προσπαθῶ νά ἔχω λουλούδια για νά προσφέρω στην Παναγία και στους Ἁγίους, γι' αὐτό θέλω τόν ἀνθόκηπο”.

»Μετά μᾶς πήρε μέσα και μᾶς ἔδειξε τό κρινάκι, τό ξερό κλαδί πού πήρε ν' ἀνθίζει. “Εἶχα και ἐγώ στην αὐλή τέτοιους κρίνους ἀλλά χάθηκαν οἱ βολβοί. Λυπήθηκα πολύ και παρακαλοῦσα τήν Παναγία πῶς νά ξαναβρῶ από τά ἴδια λουλούδια-κρίνα για νά μπορῶ νά προσφέρω στην Παναγία. Καί τώρα δεῖτε!”.

»Τό ξερό κλαδί ἦταν ἀκουμπισμένο πίσω στην εἰκόνα τῆς Παναγίας κάτω ἦταν γεμάτο βολβούς και πάνω μπουμπούκια. “Ἄπ' αὐτούς τούς βολβούς θά φυτέψω στην αὐλή νά ἔχω κρίνα για τήν Παναγία”. Ὅταν ξαναπήγαμε μετά από λίγο καιρό τό ξερό μπουμπουκιασμένο κλαδί ἦταν ἀνθισμένο”».

Ἡ προσευχή της ἦταν δυνατή και βοηθοῦσε πολλούς. Ἰδιαιτέρως βοήθησε ἄτεκνα ἀνδρόγυνα νά ἀποκτήσουν παιδιά. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ζητοῦσε πίστη. «Ἄν δέν πιστεύης, θά εἶναι πολύ δύσκολο νά ἀποκτήσης παιδί», ἔλεγε. Ἐπειτα σταύρωνε τήν γυναῖκα μέ τόν ξύλινο Σταυρό, στόν ὁποῖον εἶχε τυλιγμένο ἕνα λεπτό κομποσχοινάκι, τούς ἔβαζε

νά προσκυνήσουν και μετά έκαναν προσευχή.

Κάποια από την Βέροια ύποσχέθηκε στην Σοφία πως αν αποκτήσει παιδί, θα τό δώσει να τό βαπτίσει αυτή (ή Σοφία). Μετά από δέκα χρόνια απέκτησε κοριτσάκι και σκέφθηκε να βάλη δυό νουνές, την Σοφία και την αδελφή της. Η Σοφία είπτε: «Δέν γίνεται να τό βαπτίσουν δυό. Άντε πηγαίνετε στην εύχή της Παναγίας, γερό να είναι τό παιδί και ως τό βαπτίσει όποιος θέλει». Τό μωρό όμως, παραμονές της βαπτίσεως άρρώστησε. Οί γονεΐς φοβήθηκαν, ένιωσαν ένοχή και τό πήγαν στην Σοφία. Αυτό τούς περίμενε τό σταύρωσε, τούς εύχήθηκε, τό μωρό συνήλθε και μετά τό βάπτισαν.

Είχε σε μεγάλη εύλάβεια τόν Τίμιο Σταυρό και πίστευε στη δύναμή του, γιατί έβλεπε να γίνονται θεραπείες με τόν ξύλινο Σταυρό πού είχε. Άλλά και οί φλόγες από τά καντηλάκια της γερόντισσας Σοφίας σχηματίζαν φωτεινό σταυρό. Τό είδαν πολλοί αυτό τό θαυμαστό φαινόμενο.

Τήν χαριτωμένη γιαγιά Σοφία την έπισκέπτονταν πολλοί από όλη την Έλλάδα. Η άρετή και ή χάρη πού είχε τραβοΐσε ψυχές κοντά της για να ακούσουν τά φωτισμένα λόγια της και να ζητήσουν τίς προσευχές της. Όχι μόνο λαϊκοί αλλά και γνωστοί ιερείς της Βέροιας, όπως ο π. Γρηγόριος Σοφός, ο π. Βασίλειος Μπαχτσεβάνης, ο π. Κωνσταντίνος, ο π. Σωσίπατρος Πιτούλιας και ένας νέος πού τώρα μονάζει στό Άγιον Όρος.

Η γερόντισσα Σοφία ήταν ένας θησαυρός για την Βέροια και την γύρω περιοχή. Άγγελος καλωσύνης. Θυσίαζε τόν έαυτό της για τόν πλησίον. Όλη τή νύχτα προσευχόταν και την ήμέρα δεχόταν κόσμο. Ό,τι έκανε ήταν για την ανακούφιση και τό καλό του πλησίον. Η αυταπάρνηση ήταν τό χαρακτηριστικό της. Πάντοτε χαμογελαστή με ήλαρό πρόσωπο, άθόρυβη, καλωσυνάτη, όλιγομίλητη, άσκητική με βαθειά έσωτερική γνήσια εκκλησιαστική όρθόδοξη ζωή. Με ταπεινώση και άγάπη. Με λαμπερό-φωτεινό πρόσωπο. Πηγή γιατρείας για τούς πονεμένους. Μιμητής Χριστού, διάκονος άγάπης. Άφοσιωμένη στον Κύριο και στό θέλημα Έκείνου. Τό έργο της ήταν άθόρυβο, ή ζωή της κρυπτή έν Χριστώ. «Σας παρακαλώ, μή μιλάτε στον κόσμο για μένα, δεν κάνω τίποτε», έλεγε. Η ίδια κρυβόταν πολύ καλά και κάθε θαΐμα τό απέδιδε στον Κύριο ή στην Παναγία μας ή στους Άγίους πού τόσο πολύ τιμούσε. Άκόμα και στην πίστη των ανθρώπων. Γι' αυτό δεν δεχόταν εύχαριστίες και εύγνωμοσύνη. Ήταν χαριτωμένη, σαν ήλιος έλαμπε τό πρόσωπό της.

Δεχόταν όλους, κάθε μέρα, ό,τι ώρα κι αν ήταν. Δεν είχε ώρες για την προσωπική της άνάπαυση. Όλους τούς καλοδεχόταν χαμογελαστή με ειρηνικό πρόσωπο γεμάτη άγάπη και καλωσύνη. Ό καθένας ένιωθε ότι τόν άγαπά ιδιαίτερα και ξεχωριστά. Δεν έβλεπε άμαρτωλούς. Μόνο πονεμένες ψυχές πού θέλουν στήριξη και βοήθεια να άπαλλαγούν από άμαρτίες, πάθη, άρρώστειες, προβλήματα. Δεν ήθελε τίποτε για αυτήν, μόνο να δοξασθή τό όνομα του Κυρίου και να άναπαυθούν ψυχές.

Καταλάβαινε τό πρόβλημα καί τήν διάθεση τοῦ καθενός. Πῆγε κάποτε μία νέα καί ἡ γερόντισσα δέν τήν δέχθηκε. «Πῆγαινε στό καλό, παιδί μου», τῆς εἶπε. Καί ὅπως ὠμολόγησε ἡ ἴδια πῆγε μέ σκοπό νά κοροϊδέψη καί νά χλευάση ὅ,τι τῆς πῆ.

Μέ τέτοιους ἀγῶνες πού ἔκανε ἡ Σοφία ἔλαβε τό χάρισμα τῆς διοράσεως καί διέκρινε σέ τί πνευματική κατάσταση βρίσκεται ὁ καθένας.

Κάποια κυρία ἐπισκεπτόταν συχνά τήν Σοφία καί μία φορά ἔφερε μαζί της μία φιλενάδα της ἀπό τόν Τριπόταμο. Ὅταν τήν εἶδε γιά πρώτη φορά ἡ Σοφία τῆς εἶπε: «Ὀλυμπία, ἐσεῖς εἶστε καλοί ἄνθρωποι, ἄν καί εἶστε κομμουνιστές».

Μερικές φορές κάποιους ἐπισκέπτες δέν τούς ἐπέτρεπε νά μποῦν στό κελλί της. Ὅταν αἰσθανόταν ὅτι δέν εἶναι καθαρός ὁ ἄνθρωπος, τόν ἄφηνε ἔξω ἀπό τό κελλί της λέγοντάς του: «Δέν θέλω νά σέ στενοχωρήσω, ἀλλά κάτσε ἐκεῖ πού εἶσαι, κάνε τόν σταυρό σου καί ὅπου πᾶς, ἅμα πιστεύης, τό ἴδιο εἶναι». Καί ὅταν ἔφευγε ὁ ἄνθρωπος ζητοῦσε συγχώρηση ἀπό τήν Παναγία καί ἔλεγε: «Παναγία μου, συγχώρεσέ με, ἀλλά ἔτσι ἔπρεπε νά γίνη». Καί ὅταν τό ἴδιο ἄτομο μετανοοῦσε, ἐξωμολογεῖτο, ἄλλαζε τρόπο ζωῆς καί ξαναερχόταν πάλι, τότε καταλάβαινε τήν ἀλλαγὴ του, τόν δεχόταν μέ χαρά, λέγοντάς του: «Καλῶς τον, τί ἔχεις; Ἄντε ἔλα νά σέ ἀκούσω». Καθόταν ὑπομονετικά μέ τίς ὥρες ἀλλά ἡ συζήτηση ἦταν μόνο γύρω ἀπό πνευματικά θέματα.

Ἐλεγε ἡ γερόντισσα Σοφία: «Ἡ ἁμαρτία πλήθυνε πάρα πολύ. Σάν σύννεφο ἀνέβηκε καί σκέπασε τόν οὐρανό. Ὁ οὐρανός μαύρισε καί ἡ μαυρίλα κατεβαίνει ὅλο καί πρός τά κάτω. Τό κακό θά ἔρθη ἀπό τήν Βουλγαρία».

«Στήν Ἀθήνα τόσες χιλιάδες κόσμος στήν Ἐκκλησία δέν πηγαίνουν, τρέχουν στά γήπεδα. Ἀλλά βλέπω ὅτι ὁ Θεός θά δώση ἕνα χαστούκι γιά νά συνεισθοῦν. Τά ἀθῶα θά φύγουν, τά ἀθῶα θά τήν πληρώσουν», καί ἄρχισε νά κλαίη. Πράγματι στίς 8-2-1981 στό στάδιο Καραϊσκάκη στήν θύρα 7 σ' ἕναν ποδοσφαιρικό ἀγῶνα σκοτώθηκαν 21 ἄτομα καί ἦταν ἑκατοντάδες τραυματίες.

«Βλέπω ὅτι δέν πάει ἄλλο. Δέν μετανοοῦν οἱ γονεῖς. Πλήθυνε ἡ ἁμαρτία ἡ σαρκική, μακροθυμεῖ ὁ Κύριος καί περιμένει, περιμένει. Λυπᾶμαι, ὁ Θεός θά θερίσει τά παιδιά. Ἄλλοι φταῖνε, ἄλλοι θά πληρώσουν. Τά ἀθῶα τά παιδιά θά φύγουν». Μετά πού ἔγινε τό ἀτύχημα στά Τέμπη εἶπε συγγενικό πρόσωπο τῶν σκοτωθέντων παιδιῶν: «Τά θέρισε τά παιδιά μας», καί τότε κατάλαβαν ὅσοι εἶχαν ἀκούσει ποῦ ἀναφέρονταν ἡ προφητεία τῆς γερόντισσας Σοφίας.

«Πονάει ἡ ψυχὴ μου. Θά ἔρθει καιρός πού οἱ Χριστιανοί θά δυσκολεύονται νά βροῦν ἄνθρωπο πνευματικό νά ἀναπαυθοῦν. Θά δυσκολεύονται νά ἀκούσουν λόγο Θεοῦ καί νά ἀναπαυθοῦν στίς Ἐκκλησίες. Τότε θά κλειστοῦν καί θά προσεύχονται στά σπίτια τους».

«Όσο περνοῦν τά χρόνια θά δυσκολεύονται οἱ ἄνθρωποι νά συνεννοοῦνται μεταξύ τους. Σέ κάθε σπίτι ἕνας θά μείνη, δέν θά μποροῦν μαζί».

Κάποτε ἡ κ. Δήμητρα ἀπό τήν Νέα Νικομήδεια ἀντιμετώπιζε ἕνα μεγάλο πειρασμό. Μή μπορώντας νά τόν ἀντέξει ξεκίνησε νά πάη στήν γερόντισσα Σοφία γιά νά παρηγορηθῆ. Φθάνοντας στό Βῆμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀνέβηκε καί κάθησε λίγη ὥρα ἐκεῖ καί προσευχήθηκε γιά νά μήν πάη θλιμμένη στήν γιαγιά καί τήν στενοχωρήσει. Φθάνοντας στό σπίτι τῆς γερόντισσας Σοφίας εἶδε τήν κόρη της Βίκυ νά τήν περιμένει κρατώντας τόν δίσκο μέ δύο ποτήρια νερό καί δύο καφέδες. Τήν ὑποδέχθηκε λέγοντας: «Ἐλα κυρα-Δήμητρα σέ περιμένουμε. Ἐδῶ καί λίγη ὥρα μοῦ εἶπε ἡ μάνα μου: “Σήκω, Βίκυ, κάνε δύο καφέδες γιά μένα καί τήν ἀδελφή Δήμητρα πού ἔρχεται”. Ἀκούγοντας αὐτά ἡ κ. Δήμητρα ἔνιωσε ἀνακούφιση ἀπό τό βάρος τοῦ πειρασμοῦ πού πίεζε τήν ψυχή της. Πίστευε ὅτι ἡ γερόντισσα Σοφία μέ τήν χάρη πού εἶχε ἀπό τόν Κύριο εἶδε τόν πειρασμό της καί γιά νά τήν δυναμώση πνευματικά καί νά τήν βοηθήσει ἄφησε νά φανῆ τό προορατικό χάρισμα πού εἶχε καί πάντοτε μέ πολλή ταπείνωση καί ἐπιμέλεια ἔκρυβε.

Ρώτησαν τήν γερόντισσα Σοφία γιά κάποιο παιδί γεννημένο μέ κινητικό πρόβλημα στά πόδια, ἄν πρέπη νά τό πᾶνε στήν Βουλγαρία γιά νά τό ἐγχειρήσουν. Ἄκουσε προσεκτικά καί ἔμεινε γιά λίγο ἀμίλητη. Ἀναστενάζοντας βαθιά μέ πόνο ψυχῆς ἀπάντησε: «Νά μήν πᾶνε πουθενά. Οὔτε στήν Βουλγαρία οὔτε ἀλλοῦ. Δέν γίνεται καλά, ἔτσι θά εἶναι. Ἀλλά τό πρόβλημα τοῦ παιδιοῦ εἶναι τό λιγώτερο...Ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ θά φύγη ἀπό τήν ζωή. Ἔτσι εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ». Καί ἔκλαιγε σιωπηλά, βλέποντας τόν θάνατο τοῦ πατέρα πού συνέβη δύο χρόνια ἀργότερα.

Διήγηση Π.Μ.. «Όταν ἀρραβωνιάστηκα καί πέρασε λίγος καιρός κάποια πράγματα δέν μοῦ φαίνονταν σωστά. Πῆγα στήν γιαγιά Σοφία νά κάνουμε παράκληση νά μοῦ πῆ τί νά κάνω. Πρίν ἀρχίσουμε μοῦ εἶπε: “Ὅχι, δέν γίνεται τίποτα. Παιδί μου Π. ὁ γάμος θά γίνει, δέν μπορεῖ νά γίνη διαφορετικά. Ἀλλά θά γίνει ὄχι ἐκεῖ πού τόν ἔχετε προγραμματίσει-σέ ἐξωκκλήσι τῆς Νάουσας- ἀλλά στό ναό τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ὁ γάμος αὐτός δέν θά κρατήσῃ πολύ, θά χωρίσετε”.

»Γύρισα σπίτι μου προβληματισμένη γιά ὅσα μοῦ εἶπε ἡ γιαγιά. Πράγματι ξαφνικά προέκυψε πρόβλημα καί παντρευτήκαμε στό ναό τοῦ ἁγίου Γεωργίου».

Ἡ κ. Συμέλα Καρακεχαγιόγλου ἀπό τή Νέα Νικομήδεια θυμᾶται: «Πῆγα στήν ἀδελφή Σοφία μέ τή μάνα μου καί τά παιδιά μου μέ κάποιο γνωστό μας. Μᾶς καλοδέχτηκε, μᾶς πῆρε μέσα στό κελλί της καί εἶπε στήν μάνα μου: “Γιατί, παιδί μου Σαββούλα, ἦρθατε μέ αὐτόν τόν ἄνθρωπο; Εἶναι καλός ἀλλά νά προσέχετε” καί μᾶς ἐξήγησε ἀπό τί νά προσέχουμε.

»Τό πιό θαυμαστό εἶναι ὅτι πηγαίναμε γιά πρώτη φορά καί πρίν ποῦμε τά ὀνόματά

μας απέκάλεσε τήν μάννα μου μέ τό βαπτιστικό της ὄνομα, ἐνῶ ὅλοι τήν φώναζαν Σταυρούλα καί αὐτό τό ὄνομα εἶχαν γράψει καί στήν ταυτότητα».

«Ὅταν κάνης τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, τά τρία δάχτυλα νά εἶναι ἐνωμένα καλά, σφιχτά σάν ἕνα νά φαίνονται, ἀργά καί σωστά νά κάνης τόν Σταυρό σου, ὄχι βιαστικά καί ἐπιπόλαια».

«Νά λέτε 40 φορές τό “Κύριε ἐλέησον” κρυφά ἀκόμα καί ὅταν εἴστε μέ παρέα δίχως νά σᾶς καταλάβουν καί ὅταν περπατᾶτε στόν δρόμο ἢ ταξιδεύετε μέ αὐτοκίνητο. Τό “Κύριε ἐλέησον” εἶναι μιᾶ ὀλοκληρωμένη προσευχή. Μιά φορά τήν ἡμέρα νά λέτε τήν εὐχή τοῦ ἁγίου Μαρδαρίου “Δέσποτα Θεέ...”. Νά λέτε τούς χαιρετισμούς στήν Παναγία μας. Νά κάνετε τήν Παράκληση ταπεινά καί ὅ,τι ζητᾶτε θά τό ἐκπληρώσει ἡ Παναγία μας, μόνο νά ἔχουμε ὑπομονή. Γνωρίζει Ἐκείνη καλύτερα ἀπό μᾶς».

Ἡ γερόντισσα Σοφία μέ ἀπλᾶ λόγια καί φλόγα πίστεως μετέδιδε τήν ἀγάπη της γιά τόν Τριαδικό Θεό, τήν Παναγία, τούς Ἁγίους. Συμβούλευε γνωστή της: «Ἀδελφή Δήμητρα νά μή διστάζης, οὔτε νά προβληματίζεσαι στήν προσευχή σου. Νά τά λές μέ δικά σου λόγια, ὅπως τά νιώθεις. Νά μιλάη ἡ καρδιά σου στόν Κύριο, ἀκόμα νά χρησιμοποιοῦν καί τήν ποντιακή διάλεκτο. Ὁ Κύριος καί ἡ Παναγία μας γνωρίζει, νά μή ντρέπεσαι». Τά εἶπε αὐτά γιατί εἶδε ὅτι ἡ κ. Δήμητρα δέν γνώριζε πολλά γράμματα καί προβληματιζόταν γιά τό πῶς πρέπει νά προσεύχεται.

«Τό “γιατί” ἄφησέ το, παιδί μου, εἶναι τοῦ πονηροῦ, ὄχι τοῦ Χριστιανοῦ. Ἄστα ὅλα στόν Κύριο. Αὐτός γνωρίζει καλύτερα καί θά δώσῃ τήν καλύτερη λύση».

«Ἡ προσευχή μας νά γίνεται κρυφά, σιγανά, μόνοι μας κρυμμένοι στό ταμεῖο μας».

«Πρέπει νά προσέχουμε νά μήν ἀδικοῦμε τόν πλησίον μας, γιατί εἶναι πολύ μεγάλη ἀμαρτία. Ἀλλοίμονο καί τρίς ἀλλοίμονο γιά τούς μεγάλους, τούς ὑπεύθυνους πού ἐκμεταλλεύονται τούς ἀδύνατους, καί δέν πληρώνουν τό μεροκάματό τους. Καλύτερα γι' αὐτούς θά ἦταν νά μήν εἶχαν γεννηθῆ».

«Ὅταν ἔχετε κάποιο πρόβλημα, ὅταν βρίσκεσθε σέ ἀνάγκη καί δέν ἔχετε ἁγιασμό, νά σταυρώνετε τίς παλάμες σας, ὅπως ὅταν παίρνομε ἀντίδωρο, νά τίς γεμίζετε μέ νερό βρύσης καί νά λέτε: “Εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος” καί νά πλένετε τό πρόσωπό σας πρὸς τά πάνω, πρὸς τό μέτωπο καί θά ἀνακουφίζεστε, θά βοηθιέστε».

Μαρτυρία Παναγιώτας ἀπό τή Νέα Νικομήδεια: «Τό 1975 ἤμουν 16 ἐτῶν καί πήγαινα στήν Πέμπτη τάξη Γυμνασίου. Πήγαμε τριήμερη ἐκδρομή στήν Χαλκίδα. Τό πρωί τῆς τρίτης μέρας ξύπνησα πρησμένη στό πρόσωπο καί μέ κόκκινα ἐξογκώματα-ὄζους στά πόδια καί στά χέρια. Πονοῦσα τρομερά. Ὅταν γύρισα σπίτι μου μέ πήγαν στό γιᾶτρο καί διεγνώσε “ἀλλεργία ἀπό τσίμπημα ἐντόμου ἢ ἀπό κάποιο φυτό”. Μοῦ ἔδωσε

πολλά φάρμακα χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Τόσο πολύ πρήστηκα πού δέν γινόταν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καί τά μέλη μου ἔγιναν κατάμαυρα. Από τούς πολλούς πόνους δέν μποροῦσα νά φάω, μόνο νερό ἔπινα γουλιά–γουλιά. Ἐφθασα 40 κιλά, οἱ γονεῖς μου μέ κουβαλοῦσαν στήν πλάτη.

»Πέρασαν σχεδόν δύο μῆνες καί ὁ πατέρας μου ἔμαθε ἀπό τόν κουμπάρο μας γιά μιὰ μοναχὴ στήν Βέροια πού δίνει ἀγιασμό, σταυρώνει, κάνει προσευχή καί ὅποιος ἔχει πρόβλημα γίνεται καλά. Πῆγε μιὰ φωτογραφία μου ὁ πατέρας μου στήν γερόντισσα Σοφία καί τήν παρεκάλεσε νά προσευχηθῆ.

–Παιδί μου, δέν εἶμαι μάντισσα. Δέν κοιτάω φωτογραφίες. Πρέπει νά μοῦ φέρετε τό κορίτσι ἐδῶ, εἶπε.

–Εἶναι βαρειά ἄρρωστο καί εἶναι δύσκολο, ἀπάντησε ὁ πατέρας μου.

–Ἡ ἀγωνία σου καί ἡ πίστη σου θά βοηθήσουν νά φέρης τό κορίτσι ἐδῶ καί θά γίνη καλά. Τώρα πού θά πᾶς στό σπίτι νά τό δώσης νά πιῆ τό κορίτσι πολύ ἀγιασμό ἀπό αὐτό τό μπουκάλι, καί νά ἀλείψη τά χέρια της καί τά πόδια της καί ὅπου ἔχει πόνο καί ἀμέσως μετά πολύ σᾶς παρακαλῶ πρέπει νά μείνη μόνη της καί νά κοιμηθῆ ὅπωςδήποτε.

»Ἐγιναν ὅλα ὅπως τό εἶπε ἡ γερόντισσα Σοφία, ἀλλά ἦρθε νά μέ δῆ μιὰ φίλη μου καί μιλώντας γιά τά μαθήματα δέν κοιμήθηκα καθόλου. Τό ἀπόγευμα πήγαμε στήν γερόντισσα Σοφία. Μόλις μέ ἀντίκρουσε μοῦ εἶπε: “Γιατί παιδί μου, δέν κοιμήθηκες; Τί σᾶς εἶπα νά κάνετε;”.

»Μέ πήρε μέσα στό κελλάκι της καί μέ σταύρωσε λέγοντάς με: “Θά γίνης καλά, παιδί μου, μή φοβᾶσαι. Φεύγοντας θά πᾶτε στήν ἀγία Παρασκευή. Νά πιῆς πολύ ἀγιασμό, νά πλύνης τά χέρια καί τά πόδια σου. Νά πάρете μαζί σας ἀγιασμό καί ἡ ἀγία Παρασκευή σέ τρεῖς μέρες τό πολύ θά σέ κάνει καλά. Καί σήμερα, παιδί μου, ὅλη μέρα πρὶν ἔρθει ὁ πατέρας σου ἄκουγα φωνή πού μοῦ ἔλεγε νά κάνω προσευχή γιά τήν Παναγιώτα, εἶναι πολύ ἄρρωστη καί ἔχει πολύ ἀνάγκη”.

»Κάναμε ὅπως μᾶς εἶπε καί τήν τρίτη ἡμέρα οἱ μαῦροι ὄζοι ὑποχώρησαν, τό πρήξιμο ἔφυγε καί τό βασικώτερο δέν λιποθυμοῦσα ἀπό τούς πόνους ὅταν σηκωνόμουν. Ἐμένα πού μέ περίμεναν ἀπό μέρα σέ μέρα νά πεθάνω, τώρα πήγα στούς συγγενεῖς καί γνωστούς καί δέν πίστευαν. Πῆγα καί στήν γερόντισσα Σοφία νά τήν εὐχαριστήσω.

–Κοίταξε, γιαγιά, ἔγινα καλά, σᾶς εὐχαριστῶ.

–Ὅχι ἐμένα, παιδί μου, τήν ἀγία Παρασκευή. Αὐτή σέ ἔκανε καλά. Πάντοτε νά ἔχης

άγιασμό από την Άγια νά πίνης και νά πλένεσαι.

–Γιαγιά, σέ λίγες μέρες τελειώνει ή χρονιά και γράφουμε διαγωνισμούς. Έγώ έχω δυό μήνες πού δέν πῆγα σχολεῖο. Πῶς νά πάω νά γράψω μέ τόσα κενά;

–Θά κάνεις τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ και σέ ὅποια σελίδα ἀνοίγεις, αὐτή νά διαβάζης γιατί ἀπό αὐτή θά σᾶς βάλουν, ἀπάντησε μέ σιγουριά.

»Ἔτσι κάνοντας πέρασα τήν χρονιά, γιατί τά περισσότερα θέματα ἦταν ἀπό τίς σελίδες πού διάβασα.

»Τό 1979 ή γιαγιά ἦταν ἄρρωστη. Δέν μποροῦσε νά σηκωθῆ και νά δεχτῆ κόσμο. Πήγαμε μέ τή μητέρα μου ἀρκετές φορές και ἦταν πάντα στό κρεβατάκι της, ξαπλωμένη ή καθιστή, σκεπασμένη μέ τήν κουβερτούλα της χαμογελαστή μέ ἰλαρό και εἰρηνικό πρόσωπο κρύβοντας τόν πόνο της. Ἡ μητέρα μου ρωτοῦσε ἐπίμονα νά μάθῃ τί ἔχει ή γιαγιά, τῆς πρότεινε νά φέρουμε γιατρό. Τότε ή γερόντισσα σήκωσε τήν κουβερτούλα της και μᾶς ἔδειξε τά πόδια της πού ἦταν πρησμένα και κατάμαυρα ἀπό τίς πατοῦσες μέχρι τά γόνατα και σέ κάποια σημεῖα ἦταν κόκκινα. Μᾶς εἶπε χαμηλόφωνα:

–Ὅταν κάποιος ἔχει πρόβλημα ὑγείας και γίνεται καλά ἐδῶ στό κελλί μου μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, τότε τό πρόβλημά του τό παίρνω ἐγώ. Δέν μπορῶ οὔτε νά πάω οὔτε νά δεχθῶ γιατρό. Θά κάνω ὑπομονή. Ἔτσι πρέπει. Θά βοηθήσῃ ὁ καλός Θεός και ή Παναγία μας. Σᾶς παρακαλῶ πολύ μὴν τό πῆτε πουθενά. Μόνο ἐσεῖς νά τό ξέρετε. Σᾶς ἔχω παιδιά μου και σᾶς τό εἶπα».

Νέα ἀνύπαντρη κυφοροῦσε και ἤθελε νά κάνῃ ἔκτρωση. Ἐπισκέφτηκε τήν γερόντισσα Σοφία. Τήν ἄκουσε προσεκτικά, τῆς ἔδειξε πολλή ἀγάπη και κατανόηση και τήν ἔπεισε νά κρατήσῃ τό ἔμβρυο. «Παιδί μου, μὴ ρίξης τό μωρό. Αὐτό θά γίνῃ ή οἰκογένειά σου. Θά ἔχεις τήν βοήθεια τῆς Παναγίας. Μὴ σκοτώσης μιά ἀθῶα ψυχούλα. Ἔτσι και τήν μεγάλη ἁμαρτία θά ἀποφύγεις και σύ θά ἔχεις παρέα, θά ἔχεις τή δική σου οἰκογένεια».

Τό μωρό γεννήθηκε μέ τίς εὐχές τῆς γερόντισσας Σοφίας μεγάλωσε, παντρεύτηκε και ἔκανε οἰκογένεια μέ δυό παιδάκια και ή μητέρα του εἶναι μιά εὐτυχισμένη μάνα και γιαγιά.

Ἡ κ. Δωροθέα Ἐλευθεριάδου ἀπό τή Νέα Νικομήδεια ὁμολογεῖ: «Εἶχα πρόβλημα ὑγείας. Ἐνιωθα κάτι στό λαιμό μου νά μέ πνίγῃ, μοῦ ἔφερνε δυσφορία και δυσκολευόμουν νά ἀναπνεύσω. Πολλές φορές τόσο ἄσχημα ἤμουν πού σκεφτόμουν μήπως ἔχω καρκίνο. Ὁ Γιάννης ὁ Γερουλίδης μέ πῆγε στήν γιαγιά Σοφία. Μέ καλοδέχτηκε, μέ ἄκουσε και μοῦ εἶπε: “Τώρα θά σέ σταυρώσω μέ τόν ξύλινο Σταυρό στό μέτωπο και ὁ

Σταυρός θά κολλήσει και δέν θά πέφτει”. Τότε είπα μέσα μου: “Τέτοια άπιστη πού είμαι σιγά μήν κολλήση ό Σταυρός”, και άμέσως έπεσε από τό μέτωπο. Τότε ή γερόντισσα μου είπε: “Παιδί μου, μή βάζης τέτοιους λογισμούς και έλα πάλι νά σέ σταυρώσω”. “Συγγνώμη, γιαγιά, για τήν άπιστία μου”, άπάντησα. Πάλι έκανε προσευχή και έβαλε τόν Σταυρό στό μέτωπό μου και κόλλησε και δέν έπεσε κάτω».

Κάποια άλλη κυρία ήταν παντρεμένη χρόνια αλλά δέν αποκτοῦσε παιδιά. Ήρθε στην γιαγιά Σοφία νά ζητήσει τήν προσευχή της. Μετά από καιρό πήγε στόν γιατρό, έκανε έξετάσεις και όταν πήρε τά άποτελέσματα πήγε κατευθείαν στην γιαγιά. Γεμάτη χαρά πήγε νά τής αναγγείλη ότι περιμένει παιδάκι και νά τήν εύχαριστήσει. Άκόμα οὔτε στόν άνδρα της δέν τό είχε πει. Μόλις πλησίασε, τής λέγει ή γιαγιά: «Άντε, παιδί μου, καλή λευτεριά». Ήξερε ότι περίμενε παιδί.

«Μία μέρα», διηγείται ή νύφη της, «ήρθε στό σπίτι μας νά μάς δῆ. Ένώ καθόμασταν και μιλούσαμε, ξαφνικά μου λέει: “Πρέπει νά φύγω τώρα. Κάποιοι μέ έχουν ανάγκη και μέ ψάχνουν”.

»Σηκώθηκε νά φύγει και εκείνη τήν στιγμή έφθασε ένας ταξιτζής πού έψαχνε τήν πεθερά μου. “Τήν ζητούν κάποιοι από τόν Βόλο”, έξήγησε. “Έέρω, ξέρω. Σας περιμένα νά έρθετε. Πηγαίνετε στό σπίτι και έρχομαι”. Οί γονείς έφεραν ένα παιδάκι παράλυτο μέ πατερίτσες. Τό έφεραν μέχρι τίς σκάλες και προσπαθοῦσαν νά τό βοηθήσουν νά ανέβη. Ή πεθερά μου τό σταύρωσε από μακριά και τοῦ είπε: “Παιδί μου, άφησε τίς πατερίτσες, κάνε τόν σταυρό σου, μή φοβᾶσαι, έλα στην Παναγία”.

»Και μέ τήν βοήθεια τής Παναγίας τό παιδί περπάτησε και άφησε για πάντα εκεί τίς πατερίτσες. Φεύγοντας εύχαρίστησαν οί γονείς και άφησαν χρήματα. Έκει ήταν πού έξαγριώθηκε ή γιαγιά και είπε: “Γιατί τό χαλάτε τώρα; Γιατί χαλάτε τήν εύλογία πού πήρατε; Δέν θέλω τίποτε. Νά πάτε στην εύχή τής Παναγίας. Πάρε τόν σατανᾶ (χρήματα) από τό τραπέζι, θά μου λερώσει τήν εύλογία. Γιατί ή εύλογία δέν πληρώνεται. Έμένα ό Θεός μου τό έδωσε δωρεάν και πώς τώρα νά πάρω λεφτά;”».

Μάλιστα όχι μόνο χρήματα αλλά οὔτε και λάδι για τά καντήλια δεχόταν. Όσοι όμως εύεργετήθηκαν από τίς προσευχές της πήγαιναν καμμία φορά και άφηναν κανένα μπουκαλάκι λάδι έξω από τήν πόρτα της. Αυτή στενοχωρημένη έλεγε στην κόρη της: «Βρέ παιδί μου, τί μέ κάνουν; Δέν είδες ποιός τό άφησε; Έγώ, δόξα τῷ Θεῷ, έχω τήν σύνταξή μου, έχω τήν εύλογία τής Παναγίας, γιατί νά τήν χάσω;». Φοβόταν μή χάσει τήν εύλογία. Ό γυιός της όμως δυσπιστοῦσε και μία φορά τήν ρώτησε αν πήρε ποτέ χρήματα από κάποιον. Έδειξε τά χέρια της και είπε: «Έ, παιδί μου, έγώ τά χέρια μου τά έχω καθαρά. Γιατί αν ήθελα νά πάρω λεφτά, πύργους θά έκανα. Αλλά ό Θεός μέ φύλαξε και έχω καθαρά τά χέρια μου».

Άλλη φορά έφεραν ένα νέο άρρωστο στην γιαγιά. Εκείνη βγήκε για λίγο από τό κελ-

λάκι της και γύρισε μέ πρόσωπο λυπημένο σάν κάτι νά είδε. Όταν έφυγαν, είπε στην κ. Μεταξία Γεωργιτζίκη μέ βεβαιότητα: «Θά πεθάνει τό παλληκάρι». Καί μετά από λίγο καιρό μάθαμε ότι όντως πέθανε.

Ή ίδια ή κ. Μεταξία διηγείται: «Πρίν πᾶμε στην Ἀθήνα γιά τήν έγχείρηση στό πόδι τοῦ παιδιοῦ μου, ή γιαγιά Σοφία είπε ότι πρέπει νά πᾶμε στον ἅγιο Νικόλαο στην Πατρίδα νά προσευχηθοῦμε. Ήταν τέλη Ἰουνίου. Αφοῦ κάναμε Παράκληση καί ψάλαμε καί ἄλλα τροπάρια, λέγει ή γιαγιά: “Σκούπισε αὐτό ἐδῶ τό μέρος κορίτσι μου καί θά βγάλουμε ἁγίασμα”. Ἐγώ ἀπόρησα: “Πῶς εἶναι δυνατόν;”. Τέλος πάντων σκούπισα καί καθάρισα καλά. Ἡ γιαγιά γονάτισε, ἔκανε μία λακκούβα στό χῶμα καί όταν ἔψαλλε τό “Σῶσον, Κύριε, τόν λαόν σου..”, γέμισε ή λακκούβα ἁγίασμα καί ἄρχισε νά ξεχειλίζει γύρω. Συγκινημένη καί συγκλονισμένη ἀπό τό παράδοξο πού ἔβλεπα, πήρα ἁγίασμα καί ἔπλυνα τό πόδι τοῦ παιδιοῦ μου πού πονοῦσε. Ἡ γιαγιά Σοφία πρόσθεσε: “Ἐδῶ θά ἔρθει καιρός πού θά βγάζει τόσο ἁγίασμα ὥστε θάρχονται οἱ ἄνθρωποι νά πλένονται καί θά γίνονται καλά. Ἐδῶ θά γίνονται πολλά θαύματα. Καί αὐτό τό ὕψωμα πού βλέπεις, θάρθει καιρός πού θά γεμίσει σπίτια”». Καί πράγματι αὐτό μοῦ τό είπε τό 1964 καί σήμερα ἔχει γεμίσει σπίτια. Εἶναι τά λεγόμενα «Φυτιάρικα». Τό ἁγίασμα ὑπῆρχε καί θεράπευε μέχρι τήν κοίμησή της. Όταν ὁμως ἐκοιμήθη ή Σοφία, ἀμέσως ή πηγή τοῦ ἁγιάσματος στέρεψε.

Κάποια ἡμέρα πού μιλοῦσε μέ τόν γιό της λέγει σοβαρά ή γιαγιά Σοφία: «Ἐ, παιδί μου, ἐγώ θά φύγω. Τώρα δέν μπορεῖς νά μέ κλείσης τόν δρόμο. Ἀρχάς τῆς ἐβδομάδος φεύγω». Ἐκεῖνος δέν κατάλαβε καί ρώτησε πού θά πάει. Τοῦ ἐξήγησε πάλι: «Τώρα τόν δρόμο μου δέν μπορεῖς νά μοῦ τόν κλείσης, ὅπως τόν ἔκλεισες τότε καί μοῦ ἔδωσες τρία χρόνια παράταση». Τότε εἶχε ἀρρωστήσει ἀπό εἰλεό. Ὁ γιός της τήν πήγε στό Νοσοκομεῖο, τήν ἔκαναν ἐγγείρηση καί ἔζησε ἄλλα τρία χρόνια. Διηγείται ὁ γιός της: «Τήν ἡμέρα πού ἐκοιμήθη ἐγώ ἐργαζόμουν στην οἰκοδομή καί ή ἀδελφή μου πήγε νά τήν δῆ. Μοῦ τηλεφώνησε καί μένα καί πήγα γρήγορα. Μόλις μέ είδε, κούνησε τό κεφάλι της καί είπε: “Φεύγω”, καί τελείωσε».

Ἐκοιμήθη παραμονή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, στίς 13 Σεπτεμβρίου 1983. Ἀκόμα καί μετά τήν κοίμησή της συνεχίζουν οἱ ἄνθρωποι νά πηγαίνουν στό κελλάκι της, τήν δικέλλα, νά προσεύχωνται καί νά ζητοῦν τήν εὐχή της γιά τά προβλήματά τους.

Αἰωνία ή μνήμη τῆς γερόντισσας Σοφίας. Ἀμήν.

(Από το βιβλίο «[Ασκητές μέσα στον κόσμο](#)», Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ἱερόν Ησυχαστήριον «Ἅγιος Ἰωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής)

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή ηλ. κειμένου: enromiosini.gr)